Ч. 243. Субота 12 падолиста (30 жовтня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників касаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

107 засїданє I. сесиї IX. періоду з дня 10-го падолиста 1910.

Вчерашне засїданє сойму відкрив п. Маршалок год. 9¾ рано.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі зголошене внесене і інтерпеляциї.

З черги секретар п. Урбаньский відчитав заяву польских послів, підписану 95 послами, в котрій у відповіди на протест п. Левицкого, що попередне засїданє відбуло ся зовсїм правильно по мисли соймового реґуляміну.

П. Скварко запитав відтак п. Маршалка, чи его закиди против протоколу будуть відчитані і долучені до протоколу.

П. Маршалок відповів, що поступить після реґуляміну, по чім уділяє голосу п. Левицкому.

Коли п. Левицкий почав говорити, українскі посли розпочали знов обструкцию, приглушуючи бесїдника криками і гамором.

По промові п. Левицкого, котрий обговорював головно справу виборчої реформи, виголосив довшу бесїду пос. Долиньский, котру закінчив о год. 2 мін. 50.

П. Маршалок ствердивши, що наради тревали 5 годин, закрив засїданє і назначив слїдуюче на нинї рано.

Вісти політичні.

З австрийскої делеґациї. — Вибори в Сполучених Державах.

Австрийска делеґация на повнім засїданю вела дальше дискусию над буджетом міністерства справ заграничних. Перший промовляв дел. Козловский і обговорював становище Кола польского до заграничної політики держави. Відтак домагав ся удержуваня добрих відносин між Австро-Угорщиною а Анґлією та остерігав Австрию, котра не є державою кольоніяльною, аби не мішала ся в суперничу борбу, яка веде ся між кольоніяльними державами.

Дел. Реннер зазначив, що социяльні демократи уважають теперішну делеґацию протизаконною, а відтак противив ся політицї Австриї яко великої держави, а домгав ся, аби она стала державою невтральною і більше зважала на економічне піддвигненє населеня, як на сьвітову політику.

По промовах дел. Цїгляржа, Лїцного і Кльофача забрав голос п. міністер справ заграничних ґр. Еренталь. Він оправдував насамперед нескликанє делеґаций в реченци вчаснїйшім. Було то в сїм роцї неможливим в огляду на кризу на Угорщинї. Бесїдник з вдоволенем стверджує згідність в поглядах делеґатів як на минувшу так і на будучу політику держави. Відносить ся то особливо до союзів. Опираючи ся на власній силї і союзах, може Австро-Угорщина спокійно глядїти в будучність навіть коли би против сподїваня мала надійти нова буря. Ми хочемо мира — каже п. міністер. — Значінє анексиї лежить не так в тім, що ті два краї тїснїйше звязали ся з монархією, як радше в остаточнім полагодженю справи, яка від 30 лїт була в завішеню. Дальше відпирав бесїдника закиди дел. Реннера і Масарика і вкінци просив, аби делеґация приняла буджет міністерства справ заграничних.

Дня 8 с. м. приступлено в Сполучених Державах північної Америки до переведеня загальних виборів.

В обох палатах американьского парляменту мали доси більшість републиканц. В палатї послів, в котрій є 391 послів, мали 213 представителів, а в сенатї на 92 сенаторів 59. Та обставина, що в сенатї було 59 републиканів а 33 демократів, єсть дуже важна; бо має

Подорожний куфер.

Оповіданє на основі правдивої події.

З німецкого — Ф. Тіме.

Було то одної темної ночи підчас великої заверухи саме перед Різдвом. Мело снїгом перемішаним з дощем. Чорні порозодирані хмари котились по небі мов тяжкі филї і гнані вітром ніби втікали як тота череда, що перепудила ся вовка.

Довгий прошибаючий свист льокомотиви дав ся почути серед темноти. То над'їхав берлиньский поїзд; колеса загуркотїли, гальми заскрипіли і серед крику заїхав поїзд на гамбурґский дворець. З брами виступила густа маса подорожних на площу перед дворцем.

Тут стояла громада бідолашних, померзлих людий, армія „добровольців“, вложена з безробітних і неробів, готова подорожним до послуги за якусь малу заплату. Більша часть пасажирів минала їх, не зважаючи на них зовсїм і навіть не чула або й не зважала на то, що они правлять за свою послугу. Простакуватїйші з них або ті, котрих біда і нужда вже дуже допекла, воркотїли і лаялись за ними, а зухвалїйші або такі, котрих брала ся розпука, бігли за тими, що несли самі свої пакунки, в тій надії, що чей хтось з них надумає ся инакше і дасть собі послужити.

Так робив нинї й шлюсар Петерс.

То було перший раз, але нужда і розпука доводили его до крайности, хоч і як він був звичайно здержаливий і несьміливий або може й гордий.

Безробітний! Цїла істория містить ся в тім слові, цїла панорама біди й нужди, сльоз і муки! Петерс переживав ту історию вже від девяти недїль; голодував зі своєю жінкою і двома дїтьми, а хоч що дня від рана до вечера бігав за роботою, правильної тепер не знаходив, а з того, що случайно заробив, мав ледви що пару сотиків. З початку ішло ще яко-тако, він зложив був собі трохи гроший та й жінка заробляла житем. Але від пяти недїль лежала она хора і від тої пори зачав голод заглядати до їх хати, а молодого мужчину брала ся чим раз більше шалена розпука, бо не міг роздобути навіть того, що конче було потреба. Оттож буде тепер красне Різдво для бідних дїтий.

Через кілька днїв знаходив роботу на місцї, де відбувала ся совганка, але тепер нараз потеплїло і совганка пропала. Від тижня ходив Петерс правильно на дворцї зелїзничім в надії, що заробить щось, бодай трошки, розношенєм пакунків. Але й тут не заробляв майже нїчого і переїхало богато поїздів, заким того чоловіка, котрого брала ся вже розпука, хтось наймив до послуги.

Дрожачи від студени і тупаючи ногами, стояв він тут — нїхто не потребував его. Хотїв ждати ще лиш до берлиньского поїзду а відтак пішов би до дому так, як прийшов — з порожними кишенями, порожним жолудком а повним серцем!

Аж ось над'їхав і поспішний поїзд — та й знов такий самий успіх! Послїдний перейшов коло него якийсь елеґантно убраний високого росту пан з досить тяжким ручним куфром. Що у такого пана значить тих кілька сотиків! Хибаж він не годен їх ему заплатити?

Просячи заступив він незнакомому дорогу. — Будьте ласкаві, дайте менї той куфер, я вам занесу! — став він просити. — Я не заправлю богато.

— Дякую — я занесу сам свій куфер — відповів ему той пан різко і пустив ся жвавим кроком дальше.

— Будьте ласкаві, пане — я безробітний — моя родина —

Той пан видко надумав ся лїпше; бодай нараз станув і подивив ся на стоячого перед ним робітника. Якраз коло него горіла лїхтарня. — А ви знаєте ся в Гамбурзї? — спитав він з тиха.

— Таже я тут родив ся — відповів Петерс борзо і нова відозвала ся в нїм надія.

— Добре — то може поведете мене до якогось відповідного готелю. Ходіть.

Петерс, готов іти, сягнув по куферок.

Незнакомий однак не пустив его і відповів остро: Не дам, буду сам нести — то нїч а я вас не знаю. Покажіть менї лиш дорогу.

— А ви ще не вибрали собі готель, до котрого маєте іти? — поспитав робітник.

— Ще нї, я тут зовсїм чужий, ледви що приїхав. Але коли хочете менї порадити, — то я не хотїв би дуже дорого. Знаєте — сказав усьміхаючись, надумавшись хвилинку — я би найрадше хотїв до такого, що близько приста-

бути вибрана лиш одна третина сенаторів, отже навіть в найлучшім случаю демократи не будуть мати там більшости, а тим самим і ціле законодавство Сполучених Держав не буде могло стати демократичним. Републиканьска бо більшість сенату все вспіє спинити ухвали демократичної палати послів.

Виборча борба мала сим разом рішити перед усім о побіді або поражці Рузвельта, котрого сторонники вже від довшого часу працювали над приготовленем єму дороги до третої президентури. Однако ті заходи завели, бо переведені вибори покінчили ся побідою демократів, отже погромом републиканьских сторонників Рузвельта.

То поборенє Рузвельта приписують знатоки американьских відносин не так більшій популярности демократів, як радше впливови трустів. Они то ужили всїх можливих средств, аби лиш не допустити Рузвельта до осягненя на ново президентури. При тім сам Рузвельт богато собі сам зашкодив, бо з одної сторони не хотів виречи ся кандидатури на президента, а з другої не міг єї явно поставити, бо раз публично був заявив, що не годить ся, аби хтось, кто два рази був вже президентом, старав ся о неї ще третий раз.

Аби зрозуміти ту борбу в Америцї, треба зазначити в короткости головні засади обох тих великих американьских партий.

Отже демократи підпирають цілковиту самостійність кождої поодинокої держави (провінциї) в Сполучених Державах, а крім того стоять они твердо в обороні ненарушимости старої конституциї. Дальше суть они приклонниками торговельних оплат, але лиш о стілько, о скілько того треба для покритя конечних видатків.

Натомість републикани стремлять до згуртованя цілої власти у Вашинґтонї. До їх проґрами належить також скріпленє армії сухопутної і фльоти і високі охоронні мита. Їх провідником є Рузвельт, котрий хотів зробити з Сполучених Держав могучу войскову державу, котра забирала би голос у всіх важнійших подіях на сьвітї.

Новинки.

Львів, дня 11-го падолиста 1910.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував управителя клінїчної амбулятоґриї при академії ветеринариї у Львові дра Зиґм. Моравского надзвичайним професором специяльної патольоґії і терапії ведуг внутрішних в тійже академії.

— **Взірцева спілка збуту худоби.** Центральна управа краєвого товариства господарского „Сїльский Господар“ повідомляє сею дорогою всї свої філії і всї через ті філії засновані спілки збуту худоби, що введенє в житє взірцевої спілки збуту худоби в Стрию наступить не 16 падолиста — як се до відомости подано — а в дни 23 падолиста с. р. — Др. Евг. Олесницкий.

— **В справі смерти шкільної дитини,** Мих. Коханьчика в Жулипі одержуємо слїдуючу інформацию: Оглядини судово-лїкарскі ствердили, що хлопець помер природною смертию в наслїдок запаленя мозку на тлї загальної туберкульози, яка проявила ся значними змінами в легких, печінцї і селезінцї. Стан туберкульози був у помершого ще перед днем мнимого побитя, котре скоро наступило, а за тим не промавляють ніякі слїди внутрішної ушкоди, не могло викликати того стану хоробового.

— **Просить ся всїх Вп. Пань** сокальского повіту, котрим лежить на серцю добро нашого народу, а справа нашого жіноцтва особенно, на перші загальні збори „Жіночої Громади“ в Сокалї, які відбудуть ся дня 19 падолиста с. р. в салї „Рускої Бесїди“. Початок о 2 год. по полудни. На порядку дневнім: 1) Реферат делеґатки, 2) Вибір виділу, 3) Внесеня. Вечером тогож дня відбуде ся забава цьвітів получена з фантами, з якої чистий дохід призначить ся на будову рускої захоронки в Сокалї. Маємо надію, що з огляду на много ще инших важних справ, котрі на сих зборах має порушити ся, жадна з Вп. Пань від співучасти в зборах не відкаже ся. — О. Літиньска, Л. Несторовичева, А. Кордубова.

— **Не хотячи чи в злім намірі.** З Перемишля доносять про таку подію: В селї Липовици господар Франц Ґавел стрілив дня 6 с. м. вечером з рушниці набитої грубим шротом до своєї сусїдки Теклї Ґапун в хвили, коли тота не сподіваючи ся нїчого злого, станула в своїй хатї при вікнї. Вистріл був вицїлений в голову, а кільканайцять зерен шроту застрягло в чолї, ранячи небезпечно бідну жінку. Арештований Ґавел не признає ся до вини і оправдує ся то тим, що то стало ся случайно, то знов що то був нерозважний жарт.

— **Снїги і бурі.** Сеї ночи впав перший снїг у Львові. Коли Львовяни нинї зрана виглянули крізь вікно земля і дерева а особливо дахи вже всюди білїли ся. Та й опісля перед полуднем падав снїг при досить сильнім вітрі. Мимо того на дворі ще не дуже постуденїло. Ще вчера около полудня було 10 степенів Реом. тепла, але вечером вже значно було похолоднїло. На заходї вже тамтого тиждня падав снїг в ріжних сторонах а в декотрих сторонах лютили ся страшні бурі і були такі зливи, що многі ріки прибули і повиливали. В надреньских провінциях в Нїмеччинї прибули ріки Мозеля, Сара і Наге а повінь Мозелї позаливала навіть великі простори. У Франциї була через кілька днів така злива, що прибули всї ріки і позаливали низше положені місця. Снїги упали в північних Альпах швайцарских і в Норвеґії, де навіть хвилево комунікация була дуже утруднена головно же на лїнії Християнїя-Дронтгайн. Снїг був мокрий і такою масою налип на деревах, що під єго тягаром дерева ломили ся, в наслїдок чого по садах і лїсах наробило величезної шкоди, до того ще поломаві дерева. В Скандинавії лютила ся через кілька днів снїговиця а в Сполучених Державах північної Америки була якраз нинї тиждень тому назад страшенна буря зі снїгом, що обняла була 150 миль простору. Заметіль гнала зі скоростию 25 метрів на секунду. Межи Чікаґом а Вашінґтоном порозривало дроти телеґрафічні і телефонїчні. В Ню Йорку падав густий снїг а в Балтіморе розніс вихор шопу виставлену в поли на прилади до лїтаня і понищив кілька таких приладів.

† **Анастазия Домкович,** 89-лїтна міщанка в Буску померла 7 падолиста. В завіщаню відказала морґ города на заложенє „Рускої захоронки“ в в Буску на передмістю Возяни.

— **Дрібні вісти.** Як доносить „Fremdenblatt“, шеф секциї в міністерстві просьвіти др. Цьвіклїньский одержав достоїньство тайного радника. — В домі під ч. 10 при ул. Казимирівскій при випрятуваню сьмітя із сьмітярки на подвірю знайдено книжочку каси ощадности виставлену на імя Арнольда Шварца. — Віденьский ювілер Медияньский втік з Відня, спроневіривши товари вартости 100.000.

— **З Буковини.** Ходить чутка, що в найблизшім часї має настати зміна на становищи президента краю. Теперішний президент Бляйлебен має стати намістником на Мораві а на єго місце має прийти Фрібайс, віцепрезидент намістництва у Відни. — В товаристві україньских студентів „Січ“ в Чернівцях вибрано на зимовий піврік 1910/11 ось такий виділ: Василь Костащук студ. філь. голова, Гриць Ганкевич студ. прав містоголова, Евген Суховерский студ. прав секретар, Роман Захарасїє-

---

нї, де бувають капітани від пароплавів і вітриловців. Я люблю слухати, як они розповідають про свої подорожі і пригоди. Але як кажу — аби не дорогий!

Петерс призадумав ся. — То можу вам порадити готель під „морскою чайкою“ при улици Греблевій — сказав він по хвили.

— Але то не який злої слави?

— Що ви собі гадаєте — то дуже порядний готель.

— Добре, добре — я все держу ся по серединї. Не конче драптивий, але й не занадто паньский. Отже поведіть мене туди.

Оба пустились жваво наперед, зразу мовчки але відтак незнакомий завів розмову: А в пристани стоїть богато кораблїв?

— А вжеж.

— А то що дня якісь відходять?

— Що дня.

— Бо мушу вам сказати, чому я хочу станути якраз в готели, де бувають люди від кораблїв. Я, бачите, шукаю мого молодшого брата, котрий щез десь перед кількома днями. Ми здогадуємо ся, що він сюди поїхав і хоче втікати кораблем до Америки або Австралії. Він, що правда, не має ніяких паперів, але суть бачу й такі капітани, котрі за добрі гроші крізь пальці на то дивлять ся — ви то чей розумієте?

— То правда — потвердив провідник. — Бувають і такі.

— Отже ви гадаєте, що єму не дуже трудно було би знайти в пристанї нагоду?

— О нї, — відповів Петерс і розповів єму кілька знаних случаїв удачної втечі, підчас коли незнакомий слухав уважно.

Так балакаючи, зайшли они аж на хмільну торговицю, де нараз звіяв ся такий вихор і так метнув снїгом незнакомому в очи, що той нараз поклав куферок на землю а сам обіруч зачав протирати собі очи.

То не тревало довго — може яких двайцять секунд. А все таки в души провідника того довгого пана пересунув ся летом блискавки цїлий ряд гадок. В нїм відозвали ся вся єго розпука і оґірченє, єму прийшло на гадку, як би то єму придала ся бодай яка маленька сума гроший, щоби видобути ся з тої нужди, яка єго присїла. Злий дух покуси станув перед ним. Не було часу надумувати ся — він вхопив нараз куферок незнакомого, пустив ся з ним втїкати і забіг в бічну улицю, де була перехідна каменица і тут щез з очий тим, що може пустились були за ним в погоню.

Обікрадений став кричати як несвоїм голосом і пустив ся за ним бічи, але в чужім місті і серед темної ночи стратив зараз втїкаючого з очий а коли збігли ся люди єму на поміч, було вже за пізно.

Скоро злодій почув ся безпечним, став вже іти поволїйше а перепуджений тим, що наробив, зачав жалувати того і каяти ся. Ще

нїколи в житю не присвоїв був собі чужої власности, заробляв собі завсїгди чеcтно і совістно свій кусник хлїба — аж тепер нараз переступив границю честноти і ледви ще міг поняти, як то стало ся. Все як би єму снило ся. Покуса перемогла єго мов би якоюсь чарівною силою, заступила єму очи, розпалила єму єго мозок. То не захланність спонукала єго до вчинку, котрого він сам налякав ся, не злодїйска похіть — нї, то єго наперла до того розпука, яка в однїй хвили перемогла єго а він був би єї певно придушив в собі, як би був бодай одну мінутку мав часу подумати над тим.

Тепер став він собі розважати, чи не вернути ся єму і чи не віддати тому чоловікови єго власність. Але там загибала єго родина з голоду. Злість і завзятість сполучили ся з нуждою і перемагали єго душевну муку. Він же не хотів більше нїчого зробити як лиш одну часть того, що було в тім куфрі, мабуть одінє і білє заставити у когось, що дає гроші на застави — розуміє ся під чужим іменем. Посьвідку на застав і все проче мав властитель одержати назад. Він через то потерпів би шкоду лиш на кілька марок — через то ще не сталась би єму велика кривда.

(Дальше буде).

вич студ. прав касиєр, Роман Ілевич студ. філь. контрольор, Михайло Балицкий студ. філь. бібліотекар, Мария Туряньска студ. філь. архіварка, Теофіль Кучковский студ. прав господар, Евген Вацик канд. філь. голова просьвіт. кружка.

— **В справі адвоката Зайнфельда**, арештованого за великі обманьства, доносять нині з Кракова: Нині удала ся на Дайвор комісия оцінкова, щоби ствердити вартість ґрунтів, будучих власностию др. Зайнфельда. Яко знатоки фунґували пп. Завєйский і Яцко Матусіньский, котрі предложать відповідний реферат. Попередно оголошені числа, подаючі вартість тих ґрунтів на 1,500.000 кор. походять від оборонців арештованого. Праса, обговорюючи чутку о маючім наступити випущеню др. Зайнфельда на волю за зложенєм відповідної кавциї, зазначує, що може то стати ся аж по розслідженю всїх жалоб напливаючих безнастанно до суду і по зложеню відповідної кавциї. Поки що нема й бесїди о випущеню др. Зайнфельда на волю.

— **Дівочі школи Руск. Тов. педаґоґічного у Львові.** Найстаршою в трох дівочих шкіл Руск. Тов. педаґоґічного у Львові єсть п я т и к л я с о в а ш к о л а в и д і л о в а з правом прилюдности. Сего року ходить до сеї школи 181 учениць (37+56+44+34+10). Мале число учениць 5. кляси (10) поясняє ся сею обставиною, що переважна часть учениць, котрі в 4. клясї виділовій осягають 15 рік житя, себто вік, який по приписам дає їм право вступати до учительскої семінариї, переходять сюди, а до 5 кляси виділової записують ся або ті учениці, що в ній хочуть заокруглити образованє, яке подає жіноча пятиклясова виділова школа, або ті, що не мають ще 15 літ.

Відношенє учениць місцевих до замісцевих більше-менше таке як 1 : 2 (67 : 114); поміщенє у родичів і свояків має 86, в Інститутї св. Ольги 24, в Інститутї СС. Василиянок 17, на приватних мешканях 50. Коли би не тїснота наших інститутів, то далеко більше учениць було би могло в них найти відповідне приміщенє. Є ще й такі учениці, котрі щоденно доїздять, а навіть з далеких закутин доходять до нашої школи виділової, напр. з Винник, Клепарова, Скнилова, Знесїня і т. д.

По професиї родичів учениці так ділять ся: Дочок сьвященників у вид. школі є 34, селян і міщан 28, народних учителів 14, державних урядників 4, державних слуг і підурядників 43, купців 2, приватних урядників 11, лїкаря 1, ремісників 8, аптикаря 1, адвокатів 2, властителя реальности 1, сторожів і зарібників 25. Таких сиріт, що мають лише матір, є 19, круглих сиріт 4. Що до віри, то всї, кромі чотирох, є обряду греко-католицкого, а всї без виїмки належать до рускої народности. Вік учениць є від 10—18 літ.

Оплата шкільна учениць дуже низонька: при вписі складають по 2 кор. на шкільні прибори, за науку учениці 3 низших кляс платять по 12 кор., двох висших до 20 кор. річно в двох піврічних ратах. Так низької шкільної оплати нї в однїй приватній школї виділовій у Львові з правом прилюдности нема.

Ч о т и р о к л я с о в а ж і н о ч а с е м і н а р и я, що доси не має права прилюдности мимо старань виділу товариства, роблених у минулім шкільнім роцї в радї шк. краєвій і міністерстві просьвіти, досягла в сїм шкільнім роцї дуже високої фреквенциї. Статутом приписане число — по 40 учениць в кождій клясї — вже осягнене, бо всїх учениць в 4 клясах є 159; з тих місцевих 46, замісцевих 113. З них мешкає у родичів і свояків 54, в Інституті Р. Т. П. 32, в Інституті СС. Василиянок 24, на приватних станциях 49. Обряду греко-кат. є 146 учениць, римо-кат. 12, православна 1. Всї, з виїмкою одної — належать до рускої народности.

Вік учениць виносить від 15—25 літ. Дочок сьвященників є 29, селян 41, учителів 12, урядників 3, приватного званя 3, підурядників 13, властителів реальностий 12, ремісників 14, служби державної і дверників 27, зарібників 5. Сиріт без батька 24 круглих сиріт 7.

При вписуваню до учительскої семінариї бере ся увагу на се, чи кандидатка по всякій імовірности стане по скінченю закладу справдї учителькою, чи студиям семінарийним віддавати ся хоче для власного образованя.

Семінария Р. товариства педаґоґічного минала ся би зі своєю цїлию, коли би мала бути школою для середного образованя ж і н о к, а не школою кандидаток для учительок. Не дармож й наша суспільність складає на неї щорічно значні жертви, бо надїє ся, що з неї будуть виходити справдішні учительки для нашої сільскої і міскої молодежи.

Четвертий рік є при учительскій семінариї товариства ч о т и р о к л я с о в а ш к о л а в п р а в для дівчат, що в минулім роцї дістала право прилюдности. Сего року вписало ся до неї 63 учениць (торік було в 3 клясах 31), місцевих 58, замісцевих 5. Дочок сьвященників є 6, професорів 2, адвоката 1, радника дирекциї скарбової 1, народних учителів 3, підрядників і приватних урядників 8, купців 2, ремісників 3, селян, дзвіриків, возьних і зарібників 37. У батьків або свояків мешкає 59 учениць, в Інституті СС. Василиянок 2, на приватній станциї 2. Учениці школи вправ мешкають з дуже малими виїмками в сусїдстві школи. Річна оплата сеї школи така сама як і в державних вправ а то 8 кор.

— **Львівский руский народний театр** „Рускої Бесїди", під дирекциєю Йосифа Стадника. Саля „Ґвязди" ул. Францїшканьска ч. 7.

В пятницю, дня 11 падолиста „Міра Ефрос", образ в жидівского житя зі співами в 4 діях а 5 відслонах Я. Ґордіна.

В суботу дня 12 с. м. „Барон циганьский", оперетка в 3 діях Штравса.

Цїни місць враз з додатком на фонд емеритальний артистів, та оплатою для бідних міста: Крісло 1-рядне 2 К 50 с., II-рядне 2 К, III-рядне 1 К 75 с., Партер 85 с., для учеників, війска і селян 55 сот.

Раз куплених білетів каса не перемінює, анї не звертає за них гроший. Білети продає Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка. Ринок ч. 10 (Телефон ч. 875), а в день вистави від год. 6 вечером каса театру.

Дирекция звертає увагу, що не вільно впроваджувати на салю дїтий без білету.

Початок представлень о 7 вечером.

Телеґрами.

Берно моравске 11 падолиста. В соймі вела ся дальше криклива обструкция.. Коли успокоїло ся, намістник відчитав цїсарский рескрипт, закриваючий соймову сесию. Маршалок в промові висказав надію, що в будучій сесиї оба народи сполучать ся до спільної працї.

Прага 11 падолиста. Вчера до пізної ночи відбувала ся нарада союза нїмецких послів соймових. Др. Еппінґер представив трудности, які ставлять Чехи, що до зміни предложеня язикового. Членів союза завізвано, щоби позістали на дальші наради назначені на нинї.

Петербург 11 падолиста. „Нов. Время" на основі інформаций з міністерства справ заграничних стверджує, що Росия угодою з 1909 р. обовязала ся недопустити до аґітациї бувшого шаха в користь Перзиї в Росиї, однак не може єму заборонити виїхати за границю.

Париж 11 падолиста. Палата розпочала дебату над буджетом.

Рим 11 падолиста. В Ґенуї лютила ся вчера сильна буря. В Чівітавеккія з причини бурі виверну ся пароплав і капітан та 3 моряки утопили ся. В Римі був сильний вихор.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, **9·50**.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·37.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).